

РЕШЕНИЕ

№ 37991

гр. София, 02.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7281** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на М. Б. Ц. от [населено място], чрез адв. В. Ц. с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-1772-000081 от 09.04.2026г., издадена от младши полицейски инспектор към Областна дирекция на МВР - П., 01 Районно управление (РУ), за налагане на ПАМ чл. 171, т.2А, б. „а“ от Закона за движението по пътищата – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година, а именно 180 дни.

Жалбоподателката счита, че заповедта е незаконосъобразна, като са налице основанията по чл. 146, т. 3, 4 и т. 5 АПК за нейната отмяна. Твърди, че лекият автомобил, по отношение на който е приложена ПАМ, не е нейна собственост към датата на извършеното нарушение. За нарушени се сочат и разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК. По тези, поддържани и в с.з. от адв. Ц. доводи, се претендира отмяна на ЗППАМ и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – младши полицейски инспектор към Областна дирекция на МВР - П., 01 РУ, не изразява становище по жалбата. При изпращане на административната преписка се позовава на данните за собственост от АИС КАТ, от където е водно, че собственик на процесното МПС към момента на издаване на акта е лицето М. Б. В., което е видно и от представения талон за регистрация част 2 №[ЕИК], а лицето закупило автомобила Т. Н. С. е посочено като „предстоящ собственик“.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна

следното:

На 09.04.2026 г., след извършена полицейска проверка, е съставен АУАН № 875110 срещу Р. П. Т. за извършени от него нарушения на чл. 140 и чл. 150 ЗДвП. Констатирано е, че водачът е неправопособен, не притежава СУМПС. Установено е също, че управлението от него автомобил „М. Ц200 Компресор“ с рег. [рег.номер на МПС] не е регистриран по надлежния ред. Същият е със служебно прекратена регистрация на 13.03.2026 г. на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

С оглед съставения АУАН, на същата дата 09.04.2026 г., е издадена процесната ЗППАМ, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е прекратена регистрацията на горепосоченото превозно средство. За адресат на мярката е посочена жалбоподателката М. Б. Ц..

ЗППАМ е връчена на 29.04.2026 г., като жалбата срещу нея е подадена в съда чрез куриерска служба на 13.05.2026 г.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата, съдържащи се в административната преписка, вкл. договор за покупко-продажба на МПС от 09.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Според чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Обжалваната заповед е издадена от А. В. М. – мл. полицейски инспектор към ОДМВР - П., 01 РУ, който по силата на горепосочената разпоредба от ЗДвП и Заповед № 3163-2561/04.07.2022 г. на директора на ОДМВР – П. е оправомощен да издава ЗППАМ от вида на процесната. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Актът е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

По материалната законосъобразност на акта:

Като правно основание за издаването ѝ е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

С. анализ на цитираната разпоредба налага извода, че адресат на предвидената по чл. 171, т. 2а ЗДвП принудителна административна мярка е единствено собственикът на МПС, за което са налице предпоставките на разпоредбата. В този смисъл мярката по посочената правна норма не би могла да бъде законосъобразно приложена по отношение на лице, което не е собственик на МПС и следователно не може да бъде адресат на издадения индивидуален

административен акт по чл. 171, т. 2а ЗДвП /вж. Решение № 2290 от 18.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10035/2018 г./.

В случая представените по делото писмени доказателства (договор за покупко-продажба на МПС, нотариално заверен на 09.01.2026 г.) подкрепят твърдението в жалбата, че към датата на извършване на нарушението, като и към датата на издаване на заповедта за прилагане на ПАМ (09.04.2026 г.) автомобилът е бил собственост на лицето Т. Н. С., а не на жалбоподателката.

Друго не следва от соченото от ответника свидетелството за регистрация №[ЕИК], както и от данните за собственост от АИС КАТ, според които лек автомобил „М. Ц200 Компресор“ с рег. [рег.номер на МПС] бил регистриран като собственост на М. Б. Ц.. Свидетелството за регистрация на ППС на основание чл. 179, ал. 1 ГПК е официален удостоверителен документ, установяващ факта на регистрация като административно разрешение за превозното средства да участва в пътното движение. Той е доказателство относно съдържащите се в него изявления, включително относно собственика и основанията на придобиване, но не е титул за собственост. Това означава, че макар в свидетелството за регистрация на МПС като собственик да фигурира М. Б. Ц., действителният собственик на МПС съгласно договора за покупко-продажба от 09.01.2026 г. е друго лице - Т. Н. С.. След като автомобилът е бил управляван от неправопособен водач, единствено последният като негов собственик може да бъде адресат на заповедта за прилагане на ПАМ по чл. 171, ал. 2а т. "а" ЗДвП, в какъвто смисъл е изричния законов текст.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменияване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. С оглед на нормативно регламентирания принцип по чл. 23 ЗАНН за законоустановеност на принудителните административни мерки, вкл. от гл. т. на основанията за тяхното прилагане и субектите, спрямо които могат да бъдат приложени, материалноправните норми предвиждащи такива мерки, подлежат на стриктно тълкуване. Като субект на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно ЗДвП, законът определя единствено собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление, валидно за съответната категория. Следователно всяко друго лице, различно от собственика, не може да бъде адресат на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно ЗДвП.

В случая следва да се посочи обаче и друго съществено. В АУАН, въз основа на който е издадена обжалваната заповед, се съдържа констатация, че на датата на проверката (09.04.2026 г.) управляваното от неправопособния водач Р. Т. превозно средство е със служебно прекратена регистрация на 13.03.2026 г. на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Това обстоятелство се установява и от представената от ответника справка от АИС КАТ. По делото няма данни за последващо подновяване на регистрацията на автомобила. Следователно обжалваната заповед, с която е разпоредена същата последица - „прекрътяване на регистрацията на МПС“, се явява с невъзможен предмет. Няма как да се прекрати вече прекратена регистрация. Издадена е една фактически неизпълнима заповед. Последното представлява противоречие с материалния закон, което е толкова съществено и тежко, че обосновава извод за нищожност. При действието на чл. 168, ал. 2 АПК съдът следва да прогласи нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

При този изход на делото в полза на жалбоподателката следва да се присъдят своевременно претендираните от процесуалния ѝ представител разноски, възлизащи в общ размер на 305,11 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 300,00 евро заплатен по банков път адвокатски хонорар.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд-София-град, III отделение, 75 състав

Р Е Ш И:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1772-000081 от 09.04.2026г., издадена от младши полицейски инспектор към Областна дирекция на МВР - П., 01 Районно управление.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – П. да заплати на М. Б. Ц. разноси по делото в размер на 305,11 евро (триста и пет евро и 11 цента).

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: